

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2024, č. j. KUPA-1251/2024-3

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19. 11. 2025, č. j. KUPA-1251/2024-3 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta, ve výši 15 270 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím vydaným Městským úřadem Holice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) dne 26. 4. 2024, č. j. MUHO/11034/2024 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 16. 1. 2024

v 10:14 hodin na silnici II. třídy č. 305 v obci Jaroslav u domu čp. 69, ve směru jízdy na obec Horní Jelení jako řidič motorového vozidla zn. Audi, reg. zn.: X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecní úpravou v obci nejméně o 23 km/h, když mu hlídka Policie ČR naměřila silničním rychloměrem RAMER 10C s fotozáznamem rychlost jízdy 73 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, tedy spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek mu byla podle § 125 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále mu byla v souladu s ust. § 79 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle vyhlášky MV č. 231 /1996 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje přezkoumal k odvolání žalobce postupem podle § 89 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dál jen „správní řád“) uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodl tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou o přezkum zákonnosti žalovaného rozhodnutí podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), kterou vystavěl na následujících žalobních bodech.
4. Žalobce předně namítal, že rozhodnutí byla učiněna pouze na základě úředních záznamů, což označil za nezákonné. Žalobce dále tvrdí, že v úseku, kde mu měla být změřena rychlost, to znamená v obci Jaroslav u domu čp. 69 ve směru jízdy na obec Horní Jelení, vozidlo neřídil, neboť řízení převzal až v obci Borohrádek u podniku Cafe X. Předtím řídil vozidlo J. N., bytem X, pročež žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem tohoto svědka. Žalobce tvrdí, že ho policejní hlídka dojela a zastavila až následně v obci Týniště nad Orlicí zhruba v prostoru vlakového nádraží, tedy ve vzdálenosti cca 18 km od údajného místa měření a asi 20 minut po provedení měření.
5. Žalovaný přitom výslovně uznává, že skutkový stav byl prokázán pouze obsahem policejního spisu, tedy úředními záznamy a oznámením přestupku, neboť policejní spis jiné materiály, které by popisovaly spáchání přestupku a označovaly pachatele přestupku neobsahuje. Žalobce přitom již v průběhu správního řízení navrhl výslech svědka, tedy rozporuje závěr žalovaného o tom, že *„tvrzení obviněného nebylo nikterak doloženo.“* Žalobce dále tvrdí, že přímo na místě policejní silniční hlídce tyto skutečnosti uvedl, avšak žalovaný v rozhodnutí uvedl: *„Skutečnost, že by vozidlo v době měření neřídil, neuváděl obviněný na místě silniční kontroly“.*
6. K použitelnosti úředních záznamů jako podkladů pro vydání rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2022, č. j. 56 A 2/2022–31, podle kterého *„tyto jednostranné dokumenty, jejichž původcem je policejní orgán, nemohou postačovat pro závěr o vině žalobce, pakliže byly ve správním řízení zpochybněny.“* Jelikož žalobce v odvolání tyto dokumenty zpochybnil a přdestřel odlišnou skutkovou verzi. měly správní orgány nyní dokazování doplnit, zejména provést výslech zasahujících policistů.

7. Naproti tomu žalobce zpochybnil použitelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016–47, na který odkazoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí a podle kterého je na přestupci, aby nejpozději v odvolacím řízení uvedl námitky proti přestupkovému rozhodnutí a neuchovával si paletu námitek na pozdější dobu. O takový případ se však ve věci žalobce dle něj nejednalo. Žalobce odkázal rovněž na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/ 2021–32, kdy v dané věci byl obviněný v průběhu správního řízení zcela pasivní a své námitky uplatnil poprvé až v žalobě. To však není věc srovnatelná s věcí žalobce. Ten dále poukázal na to, že policisty je třeba vyslechnout již v řízení odvolacím, nikoliv až v soudním řízení, neboť potřeba doplnění dokazování vyvstala již v řízení před správním orgánem. Dále sporoval použitelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018-32, na který se odkázal žalovaný a podle kterého: *„V případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografií měřeného vozidla. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Obecně lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“* Dle žalobce právě v jeho případě nejde o takový jednoznačný případ, kdy by uvedená trojice podkladů stačila k vydání zákonného rozhodnutí, neboť skutkové závěry žalovaného o tom, kde došlo k zastavení vozidla (*„silnice 11/305 na 15, 3 km ve směru na obec Horní Jelení“*), nebyly prokázány a žalobcem byly sporovány. Žalobce připomněl, že správní spis neobsahuje videozáznam ani fotografii z místa zastavení vozidla policejní hlídkou. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2022, č. j. 50 A 22/2021-24, podle kterého *„pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu.“* Žalobce uzavřel svoji argumentaci tím, že vzhledem k tomu, že úřední záznamy i oznámení o přestupku byly zpochybněny v průběhu správního řízení, nebylo proto možno z nich při vydání rozhodnutí bez dalšího vycházet, což právě učinil žalovaný při identifikaci osoby přestupce. K tomu žalobce ještě upřesnil, že netvrdil, že si přesedl na místo řidiče, nýbrž že převzal řízení vozidla v obci Borohrádek, tedy převzal klíčky od vozidla a následně s ním odjel.
8. S ohledem na uvedené navrhl žalobce zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak uvedeno v žalovaném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Doplnil, že ze spisového materiálu vyplývá, že vozidlo bylo po celou dobu od měření po zastavení na dohled policejní hlídky. Žalovaný vychází z toho, že vozidlo bylo zastaveno v místě uvedeném v úředním záznamu, přičemž obec Borohrádek, kde mělo dojít k údajné výměně řidiče dle tvrzení žalobce, je od místa zastavení vzdáleno dalších 10 km, proto tuto argumentaci považuje za účelovou.

III.

10. Krajský soud po zjištění, že žaloba byla proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s. ř. s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s. ř. s.), přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že

žaloba je důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí přitom krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž o žalobě rozhodl bez veřejného projednání věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

11. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje se základními žalobními námitkami, totiž že v dané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž uvádí následující rozhodné skutečnosti ve věci a právní argumentaci.
12. Na rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti). Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014Sb. NSS): „I. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu z roku 2004). II. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první správního řádu z roku 2004 se v řízení o přestupku neuplatní.“
13. Mezi účastníky soudního řízení není sporu o tom, že bylo ve věci vydáno rozhodnutí na základě oznámení o přestupku ze dne 1. 2. 2024, úředního záznamu o podezření ze spáchání přestupku ze dne 16. 1. 2024, záznamu o přestupku ze dne 16. 1. 2024 (výstup z měřicího zařízení s fotografií), ověřovacího listu k měřicímu zařízení ze dne 16. 10. 2023 a úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 2. 2024.
14. Místo a čas zastavení vozidla žalobce je popsáno v úředním záznamu o podezření ze spáchání přestupku ze dne 16. 1. 2024 jako „sil. II/305 v 15,3 km, v 10:14 hodin“. Z tohoto úředního záznamu se podává, že osoba podezřelá z přestupku odmítla k věci vypovídat a že s přestupkem nesouhlasí. V úředním záznamu ze dne 1. 2. 2024 je pak místo zastavení vozidla popsáno shodně a s tím, že žalobce s přestupkem na místě nejdříve souhlasil, avšak následně po oznámení výše pokuty 2 500 Kč sdělil, že s přestupkem nesouhlasí.
15. V dané věci je zásadní, že žalobce nesporně samotné spáchání přestupku řidičem předmětného motorového vozidla, nýbrž sporuje, že by to byl právě on, kdo se přestupku jako řidič vozidla dopustil. A právě ve vztahu k této skutkové okolnosti vycházel správní orgán I. stupně, ale zejména žalovaný, toliko z úředních záznamů Policie ČR (ze dne 16. 1. 2024 a ze dne 1. 2. 2024), přičemž žalobce v průběhu správního řízení, a to konkrétně v odvolání (doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 23. 5. 2024) zpochybnil zcela konkrétně okolnosti v úředních záznamech uvedené a uplatnil tvrzení, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil on, ale jím identifikovaná jiná osoba: „Obviněný však v tomto úseku vozidlo neřídil; jeho řízení převzal až v obci Borohrádek u podniku Café X. Vozidlo předtím řídil J.N., bytem X. Tímto žádám, aby byl vyslechnut jako svědek.“ Dále žalobce tvrdil, že vozidlo bylo policejní hlídkou zastaveno v jiném místě: „Silniční hlídkou byl obviněný dojet a zastaven až následně v obci Týniště nad Orlicí zhruba v prostoru vlakového nádraží...k zastavení vozidla došlo ve vzdálenosti cca 18 km od údajného místa měření asi 20 minut od okamžiku měření.“ Žalobce přitom v odvolání uvedl, že: „Svědickou výpověď osob, které úřední záznamy sepsaly – ani nikoho jiného – přitom správní orgán k dané věci neprovedl, ačkoliv ji během správního řízení provést mohl a měl.“

16. Žalobce tedy k těmto tvrzením navrhl provedení dokazování svědeckým výsledkem jmenovaného řidiče a rovněž se dožadoval provedení svědeckých výsledků zasahujících policistů. Tedy nelze tvrdit, že by byl žalobce v průběhu správního řízení nečinný a že by si procesní obranu ponechal až do stadia soudního řízení, což by mohlo snižovat věrohodnost jeho skutkové verze. K tomu lze odkázat na žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016–47: *„Je vhodné, aby pachatel přestupku neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již ve správním řízení, nejpozději pak v odvolacím řízení.“* Je proto třeba dát zapravdu žalobci v tom, že správní orgány vycházely z úředních záznamů přesto, že žalobce již na místě samém s přestupkem nesouhlasil a zejména v tom, že obsah úředních záznamů byl zcela konkrétně v odvolání žalobcem zpochybněn a žalobce k prokázání svých tvrzení navrhl zcela konkrétní a běžně proveditelné důkazní prostředky.
17. V rozhodování správních soudů panuje setrvalá shoda na tom, že v případě dopravních přestupků lze vycházet z úředních záznamů a ze záznamu z měřicího zařízení, pokud však tyto listiny nejsou přestupcem zpochybněny, přičemž takové zpochybnění nelze učinit pouze paušálně, nýbrž musí být podloženo konkrétním tvrzením. Uvedená argumentační linie byla aprobevována již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30, (bod 25, 26) s tím, že obdobné závěry, totiž že listiny pořízené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou v řízení před správním orgánem zpochybněny, byly vysloveny v rozsudcích Nejvyššího správního soudu např. ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, přičemž je přijal i Ústavní soud ČR, když v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 výslovně uvedl: *„I v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014 č. j. 2 As 39/2014-30 nebo ze dne 22. 8. 2013 č. j. 1 As 45/2013-37). Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“* Nejvyšší správní soud proto doplnil tento závěr (rozsudek ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014–30, body 26, 27): *„Pokud správní orgány vycházely z listin (oznámení o přestupku, úřední záznam, videozáznam na CD, ověřovací list k radarovému zařízení) za předpokladu, že nevznikly důvodné pochybnosti o spáchání přestupku, byl jejich postup v souladu se zákonem a se závěry aktuálních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Klíčovou otázkou je, zda procesní obrana stěžovatele v řízení před správním orgánem nebo shromážděné podklady mohly vyvolat důvodné pochybnosti o spáchání přestupku.“* Dále lze odkázat na obdobný závěr Krajského soudu v Plzni obsažený v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 57 A 130/2015–33 (právní věta, zdroj ASPI): *„Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku (zde podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích) postačují, pokud existují vůči přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou.“*
18. Tedy v dané věci se nelze odkazovat na použitelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018-32, jak učinil žalovaný v žalovaném rozhodnutí (str. 4), neboť právě obsahem odvolání vznikla nezanedbatelná pochybnost o správnosti

zjištěného skutkového stavu. V uvedeném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr korespondující s rozsudky a nálezem Ústavního soudu již shora citovanými: „V případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografií měřeného vozidla. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Obecně lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ Jako přiléhavý nelze hodnotit ani odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, neboť se jednalo o odlišnou skutkovou situaci právě v tom směru, že v nyní posuzované věci žalobce sporoval, že byl tím řidičem, který se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené obecnou úpravou, jak vyplývá z následující citace odkazovaného rozsudku: „V průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému POLCAM, ověření měřicího zařízení (ověřovací list č. 235/08), záznam průběhu měření ze systému POLCAM zaznamenaného na digitálním nosiči dat - CD. I podle Nejvyššího správního soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám stěžovatel nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdil, že nesouhlasí s použitím důkazů a způsobem měření.“

19. Jak již uvedeno shora, žalobce v dané věci na místě samém s přestupkem nesouhlasil, z úředního záznamu sepsaného policejní hlídkou přitom nevyplývá, že by svůj původní souhlas modifikoval (jak uvedeno v úředním záznamu ze 1. 2. 2024), přičemž v odvolání uplatnil zcela konkrétní skutková tvrzení ohledně osoby řidiče a ohledně místa zastavení vozidla policejní hlídkou a k těmto skutkovým tvrzením navrhl konkrétní proveditelné důkazní prostředky. Za dané situace nebyly splněny podmínky vyplývající ze shora uvedené ustálené soudní judikatury, které jsou nezbytné k tomu, aby správní orgány mohly vycházet bez dalšího z úředních záznamů o spáchání přestupku překročení rychlosti v dopravě. Tedy soud musel dát zapravdu žalobci v tom ohledu, že v dané věci zůstaly pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav věci zjištěn v dostatečném rozsahu pro posouzení věci v souladu se zákonem. Nelze přitom opomenout, že se jedná o správní trestání, na které se vztahuje ustanovení čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod publ. pod č. 209/1992 Sb., podle kterého každý, kdo je obviněn z trestného činu má právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005-62: „Z judikatorní činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále též "Soud") i Evropské komise pro lidská práva je však patrné, že povaha trestního obvinění je vykládána velmi široce. Pojem trestní věc, trestní řízení, trestný čin a potrestání má podle jejich názoru autonomní význam (notions autonomes, notions with autonomous meaning), který není pevně svázán s významem, který těmto pojmům přisuzuje právní řád jednotlivých států, které k Úmluvě přistoupily. Podle Soudu není rozhodující klasifikace daného protiprávního jednání vnitrostátním právním řádem. Je tomu tak proto, aby byla zajištěna jednotná ochrana lidských práv ve všech státech, které Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod ratifikovaly. Ve věci Öztürk versus Německo (1984) Soud prohlásil: „Jestliže by státy mohly podle libosti tím, že označí protiprávní čin za "správní" místo "trestného", vyloučit působení podstatných ustanovení článků 6 a 7, byla by aplikace těchto ustanovení

podřízena jejich svrchované vůli. Tak rozsáhlá velkorysost by mohla vést k důsledkům neslučitelným s předmětem a účelem Úmluvy.“

20. S ohledem na shora uvedené nezbylo soudu, než žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4, 5 s. ř. s.), v němž budou provedeny navržené svědecké výslechy za účelem prokázání žalobcem předestřené skutkové verze. Na základě takto doplněného dokazování pak správní orgány (zváží další doplnění dokazování, vyjde-li jeho potřeba najevo) učiní a řádně odůvodní závěr o skutkovém stavu věci a následně zjištěný skutkový stav věci řádně právně kvalifikují.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci účelně vynaložené náklady soudního řízení, tj. s náklady právního zastoupení žalobce podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“) a uhrazený soudní poplatek.
22. Náklady právního zastoupení představuje odměna právního zástupce žalobce za 2 úkony právní služby, konkrétně příprava a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Odměna právního zástupce žalobce za přípravu a převzetí zastoupení a sepis žaloby činí 2 x 4 620 Kč a 2 x 450 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 13 odst. 4, ve znění advokátního tarifu), celkem tedy 10 140 Kč. Protože je právní zástupce žalobce plátcem DPH, takto přiznané náklady řízení se zvyšují o částku 2 130 Kč.
23. Dále krajský soud přiznal žalobci právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání návrhu ve výši 3 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.
24. Celkové náklady řízení tak činí 15 270 Kč. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce podle § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovil přiměřenou lhůtu k plnění v délce 30 dnů podle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. července 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně